

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 024152 24 Kž 3
Sarajevo, 15.10.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dugonjić mr Božidarke kao predsjednice vijeća, te Hubjer Naide i Knežević Žane kao članica vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog N.K. zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i optužene A.A. zbog krivičnog djela Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Tuzle i branitelja optuženih N.K. i A.A., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024152 23 K od 14.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 15.10.2025. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Handžić Selimović Lejle, kao i optuženog N.K. i njegovog branitelja, advokata Antić Ive iz Tuzle, te branitelja optužene A.A., advokata Morankić Amira iz Tuzle, a odsutnosti uredno obaviještene optužene A.A., donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužitelja iz Tuzle i branitelja optuženih N.K. i A.A. odbijaju se kao neosnovane, pa se presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024152 23 K od 14.03.2024. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024152 23 K od 14.03.2024. godine, optuženi N.K. je oглаšen krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), uz primjenu člana 50. tačke a) i b), i člana 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, u koju kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 29.10.2023. godine od 17,40 časova pa do 14.03.2024. godine, a optužena A.A. je oглаšena krivom zbog krivičnog djela Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH i uz primjenu člana 50. tačka a) i člana 51. stav 1. tačka e) KZ FBiH, osuđena na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca. Istom presudom, a temeljem člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećeni Imamović Sanin je sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnični postupak, dok je temeljem člana 78. stav 1. KZ FBiH, od optuženog N.K. oduzet nož na preklop dužine oštrice 9 cm, a od optužene A.A. metalna poluga, kao predmeti sa kojima je krivično djelo izvršeno. Optuženi su u smislu člana 202. stav 4. ZKP FBiH oslobođeni od dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj iz Tuzle (u daljem tekstu: tužitelj), zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji sa prijedlogom da se njegova žalba uvaži, prvostepena presuda preinači na način, da se optuženima N.K. i A.A. izrekne maksimalna kazna zatvora, koja je propisana za predmetna krivična djela.

Žalbu je izjavio branitelj optuženog N.K., advokat Antić Ivo iz Tuzle, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i kako navodi “povrede člana II/3 tačka e) Ustava BiH i člana 6. Evropske Konvencije o ljudskim pravima”, sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Prvostepenu presudu žalbom pobija i branitelj optužene A.A., advokat Morankić Amir iz Tuzle, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se uvažanjem njegove žalbe, pobijana presuda preinači tako što će se njegova branjenica osloboditi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Branitelj optuženog N.K. je podnio odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja, u kojem je osporio navode iz te žalbe, te predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T 03 0 KTŽ 0114264 24 2 od 27.05.2024. godine, predložila da se žalba kantonalnog tužitelja u Tuzli uvaži i pobijana presuda preinači tako da se optuženima izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a da se žalbe branitelja optuženih odbiju kao neosnovane.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u odsutnosti optužene A.A., u smislu člana 319. stav 3. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je izjavila da u cijelosti ostaje kod žalbe tužitelja kao i kod navoda i prijedloga iz pomenutog pismenog podneska. Na istoj sjednici, branitelji optuženih su izjavili da u cijelosti ostaju kod razloga i navoda iz žalbi koje su usmeno obrazložili, a branitelj optuženog N.K. i kod odgovora na žalbu tužitelja, pa su predložili da se njihove žalbe uvažavaju, a da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana. Optuženi N.K. je izjavio da u cijelosti prihvata žalbu svog branitelja, kao i odgovor na žalbu tužitelja.

Ovaj sud je na osnovu člana 321. ZKP FBiH, ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda tužitelja i branitelja optuženih, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalbenim navodima branitelja optuženog N.K., iako navodi da se pobijana presuda osporava zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, kao i člana 312. stav 2. u vezi sa članom 3. i 2. ZKP FBiH, zapravo se osporava činjenično stanje utvrđeno pobijanom presudom, pa će se o takvim navodima ovaj sud izjasniti u okviru žalbenih prigovora branitelja, koji se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Branitelj optuženog N.K. žalbenim navodima ukazuje, da se u konkretnom slučaju radi o krivičnom djelu Teška tjelesna povreda iz člana 172. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, a ne o

krivičnom djelu Ubistva iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, za koje je njegov branjenik osuđen. U tom pravcu branitelj ističe, da iz činjeničnog supstrata optužnice proizilazi da su optuženi N.K. i A.A., zajedno napali oštećenog i da, po stavu branitelja, “dijele isti umišljaj”, ali da se suprotno tome u pobijanoj presudi navodi da je subjektivna strana kod njegovog branjenika bila usmjerena na usmrćenje oštećenog, a kod optužene A.A. na nanošenje teških tjelesnih ozljeda, što prema branitelju znači da optužnica potpuno proizvoljno određuje pravnu kvalifikaciju i subjektivne elemente bića predmetnih krivičnih djela, koje kao takve prvostepeni sud prihvata. Branitelj smatra da tužiteljstvo nije pribavljalo niti predlagalo bilo kakav dokaz, da je optuženi N.K. bio svjestan i htio usmrтити oštećenog.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu osnovani.

Najprije, valja istaći da je optužnicom Kantonalnog tužiteljstva iz Tuzle broj T03 0 KT 0114264 23 od 16.11.2023. godine (koja je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje Kantonalnog suda u Tuzli dana 20.11.2023. godine), optuženom N.K.u stavljeno na teret učinjenje krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, a optuženoj A.A. učinjenje krivičnog djela Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, pa je prvostepeni sud u okviru činjeničnog supstrata tako površene optužnice, a u skladu sa principom individualne krivične odgovornosti, cijenio dokaze u odnosu na svakog optuženog posebno. U tom pravcu, iz obrazloženja pobijane presude (stranica 13.), slijedi da je prvostepeni sud određeno naveo na temelju kojih činjenica je utvrdio da su optuženi postupali sa direktnim umišljajem pri učinjenju krivičnih djela, koja su im pomenutom optužnicom stavljena na teret. Tako prvostepeni sud nalazi, da je kritične prilike optuženi N.K. sa leđa prišao oštećenom i nožem mu zadao ubodnu ranu u predjelu vrata, pri čemu je bio svjestan da zadavanjem udarca nožem oštećenom u predio vrata, kao vitalnog dijela tijela, istog može usmrтити, a što je i htio. Također, prvostepeni sud prema izvedenim dokazima nalazi utvrđenim da je taj protupravni napad optuženog N.K. prestao, jer se optuženi udaljio od oštećenog (nakon što je oštećeni odgurnuo optuženog), kao i da je optužena A.A. nakon toga (kada se optuženi kojeg je oštećeni odgurnuo, nalazio udaljen oko pet metara od oštećenog), poduzela druge krivičnopravne radnje prema oštećenom (metalnom šipkom nanijela povredu oštećenom u predjelu desne strane grudnog koša i predjelu lijeve podlaktice), svjesna da ga na taj način može teško tjelesno povrijediti, što je i htjela. Iz navedenog, prvostepeni sud zaključuje da se radi o dva odvojena krivičnopravna događaja, iako su poduzeta u kratkom vremenskom periodu, odnosno da su u radnjama optuženog N.K. ostvareni elementi krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, a u radnjama optužene A.A., elementi krivičnog djela Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH.

Slijedom toga, žalbeni navodi branitelja, da se u konkretnom slučaju radi o krivičnom djelu Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, a ne o krivičnom djelu Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, za koje je njegov branjenik osuđen, nisu se mogli prihvatiti kao osnovani, jer i po ocjeni ovog suda, ubod nožem u vitalni dio tijela oštećenog ukazuje na postojanje umišljaja optuženog da oštećenog liši života, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Osporavajući postojanje umišljaja na strani optuženog N.K. u odnosu na krivično djelo Ubistvo u pokušaju, branitelj optuženog u žalbi ističe da je oštećeni kritične prilike zadobio povredu u predjelu vrata koja predstavlja laku tjelesnu povredu i koja je u specijalističkom nalazu Umihanić dr Šekiba (koji je kao ordinirajući ljekar pregledao oštećenog neposredno nakon kritičnog događaja), opisana kao površinska ozljeda vrata – posjekotina. To u svom

nalazu i mišljenju navodi i vještak sudske medicine optužbe, koji naknadno na glavnom pretresu izjavljuje da se ustvari radi o ubodini. Stoga branitelj smatra da je prvostepeni sud pogrešno izveo zaključak o postojanju subjektivnih elemenata na strani optuženog, u odnosu na krivično djelo za koje je pobijanom presudom oglašen krivim, a da je takav zaključak zasnovao na širini i dubini rane kod oštećenog, koju niko nije mjerio.

Ni ovaj žalbeni prigovor branitelja optuženog ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude.

Ovdje najprije valja istaći da je za oglašavanje krivim optuženog N.K. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa stavom 28. KZ FBiH, relevantan umišljaj učinitelja usmjeren na lišenje života (u konkretnom slučaju udarac nožem u vitalni dio tijela oštećenog, u predjelu desne strane vrata, gdje su prisutne magistralne krvne žile i dišne cijevi), a ne vrsta i težina nastale povrede, kako je to pravilno utvrdio prvostepeni sud. Okolnost da je Umihanić dr Šekib (koji je kao ljekar pregledao oštećenog), u svom specijalističkom nalazu od 19.10.2023. godine naveo da se radi o povredi dubine 4 cm i širine 2 cm, koju je opisao kao posjekotinu, dok je vještak sudske medicine u svom iskazu pojasnio da se zapravo radi o ubodini (jer je dubina rane duža od širine), ne dovodi u pitanje pravilnost navedenog zaključka prvostepenog suda. Stoga su suprotni žalbeni navodi branitelja optuženog neosnovani.

Žalbom branitelja optuženog N.K. se dalje ukazuje, da prvostepeni sud nije naveo na osnovu kojih činjenica zaključuje da intezitet zamaha nožem od strane optuženog, nije bio jači već srednje jak, pa smatra da su ove “ključne” činjenice potpuno paušalno i proizvoljno prihvaćene iz optužnice.

Ovaj žalbeni prigovor branitelja optuženog nije osnovan.

Najprije, nisu tačni žalbeni navodi branitelja, da je prvostepeni sud navedene činjenice (da je intezitet zamaha nožem od strane optuženog bio srednje jak), prihvatio iz optužnice, budući da iz obrazloženja pobijane presude (na stranici 12.), proizilazi da je prvostepeni sud izvršio djelimičnu izmjenu činjeničnog opisa djela iz potvrđene optužnice tako što je (u dijelu gdje se navodi da je optuženi oštećenom zadao udarac nožem u predio desne strane vrata), dodao “snagom zamaha srednje jakog inteziteta”, a što je sud utemeljio na iskazu vještaka sudske medicine, pa ne stoje žalbeni navodi branitelja, da sud nije naveo na osnovu kojih činjenica je utvrdio intezitet zamaha nožem od strane optuženog.

Branitelj optuženog žalbenim navodima dalje ističe da činjenično stanje nije pravilno utvrđeno, jer prvostepeni sud precizno ne navodi sadržaj izvedenih dokaza niti šta to doista i konkretno iz prezentovanih dokaza proizilazi, dovodeći takve dokaze u međusobnu vezu. Međutim, budući da branitelj u žalbi ne konkretizuje o kojim dokazima (čiji sadržaj nije naveden i koje je sud propustio da cijeni), je riječ, to se takvi žalbeni navodi usljed paušalnosti, od strane ovog suda nisu mogli ni ispitati.

Pravilnost pobijane presude nije dovedena u pitanje ni pozivanjem u žalbi branitelja optuženog na presude Evropskog suda za ljudska prava u Strazburu (predmet Peša protiv Hrvatske, predmet Ajdarić protiv Hrvatske), koje se odnose na primjenu principa *in dubio pro reo*, budući da branitelj optuženog, stavove iz pomenutih odluka ne dovodi u vezu sa razlozima datim u pobijanoj presudi, niti iznosi bilo kakvu argumentaciju da je prvostepeni sud postupio suprotno stavovima iz tih odluka. Ovo posebno jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da prvostepeni sud, nakon ocjene izvedenih dokaza, pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima,

nije bio u sumnji u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili od kojih ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakona, čime nije ni bilo mjesta primjeni načela *in dubio pro reo* na koji se branitelj optuženog u žalbi poziva.

Branitelj optužene A.A. žalbom osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, navodeći da oštećeni Imamović Sanin kojem prvostepeni sud poklanja vjeru, nije na jasan i uvjerljiv način opisao radnje koje su optuženi kritične prilike preduzimali prema njemu. U vezi s tim, branitelj najprije ističe da je oštećeni dana 29.10.2023. godine, pregledan od strane ortopeda na Klinici za ortopediju i traumatologiju UKC Tuzla, te da je u anamnestičkim podacima naveo da je taj dan od strane njemu poznate osobe zadobio povredu nožem u predjelu desne strane vrata, te udarac od štok vrata u predjelu lijeve podlaktice, dok je u iskazu koji je dao pred policijom i na glavnom pretresu rekao, da je povredu u predjelu lijeve podlaktice zadobio braneći se od udarca metalnom šipkom, koju je u ruci držala optužena A.A.. Navedeno, po mišljenju branitelja potvrđuje i svojim iskazom svjedok Umihanić dr Šekib, koji je svjedočio o tome da se u uvodnom dijelu anamnestičkog nalaza, upisuju podaci koje pacijent (ili njegova pratnja), kaže.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optužene nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud u cijelosti poklonio vjeru iskazu oštećenog I.S., nalazeći da je na jasan i uvjerljiv način opisao radnje koje su optuženi poduzimali kritične prilike. U tom pravcu, prvostepeni sud nalazi da je oštećeni prilikom ispitivanja u istrazi, kao i tokom njegovog ispitivanja na glavnom pretresu, potvrdio da mu je optužena A.A. metalnom šipkom zadala udarac u predjelu desne strane grudnog koša, a potom pokušala da ga udari u predjelu glave, koji udarac je oštećeni izbjegao postavljanjem svoje lijeve ruke, na koji način je zadobio povredu u predjelu lijeve podlaktice. Pri tome je prvostepeni sud imao u vidu da je oštećeni istog dana (nakon lješkarskog pregleda), saslušan pred policijskim službenicima PU Tuzla, gdje je dao iskaz, te između ostalog naveo da mu je optužena A.A. zadala udarac u predjelu lijeve podlaktice, a što je izjavio i na glavnom pretresu. Također, iskaz oštećenog je prvostepeni sud doveo u vezu sa drugim dokazima (iskazom svjedokinje H.S., nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine, te specijalističkim nalazom na ime oštećenog).

S tim u vezi, izjava oštećenog sadržana u anamnezi specijalističkog nalaza Prijemne ambulate Klinike za ortopediju i traumatologiju JZU UKC Tuzla od 29.10.2023. godine, na koju se branitelj optužene u žalbi poziva, ne može se smatrati iskazom svjedoka, budući da oštećeni prethodno nije bio upozoren u smislu člana 100. ZKP FBiH, pa se time nije ni mogla niti cijeliti od strane prvostepenog suda, u smislu odstupa u iskazu oštećenog. Također, ovaj sud primjećuje da je branitelj optužene i tokom glavnog pretresa isticao isti prigovor o kojem se prvostepeni sud izjasnio u obrazloženju pobijanog rješenja (na stranici 10.), a ti razlozi se žalbom branitelja ne dovode u pitanje. Slijedom navedenog, žalbeni prigovori branitelja su neosnovani.

Žalbom branitelja optužene se dalje osporava zaključak prvostepenog suda u pogledu mehanizma nastanka povreda kod oštećenog (u predjelu lijeve podlaktice), navodeći da prvostepeni sud nije dao razloge zašto se u tom pravcu opredijelio za “šipku”, a ne za “štok”, posebno jer je vještak sudske medicine ostavio dvije mogućnosti u pogledu mehanizma nastanka te povrede kod oštećenog.

Ni ovaj žalbeni prigovor branitelja optužene, ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, iako se vještak sudske medicine nije mogao izjasniti o tačnom mehanizmu nanošenja lakih tjelesnih povreda kod oštećenog (u predjelu stražnje unutrašnje strane lijeve podlaktice), navodeći da je ista mogla nastati sudarom navedenog dijela tijela sa nekom tvrdom mehaničkom preprekom ograničene površine kontakta, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud, iskaz ovog vještaka (da je udarac šipke podoban način za nanošenje te povrede), doveo u vezu sa povredama koje su konstatovane kod oštećenog u predjelu lijeve podlaktice, kao i sa njegovim iskazom, te iskazom svjedokinje H.S. (da je kritične prilike u rukama optužene vidjela neku metalnu šipku), pa je iz svega navedenog izveo zaključak da je optužena A.A. metalnom šipkom nanijela udarac oštećenom i u predjelu lijeve podlaktice. Obzirom na prednje, slijedi da su žalbeni prigovori branitelja optužene bez osnova.

Potom, branitelj optužene A.A. žalbom ukazuje, da je oštećeni prilikom ispitivanja u toku istrage izjavio da mu je oštećena kritične prilike rekla "ti si mrtav čovjek", dok je na glavnom pretresu izjavio da ne može reći koje je riječi kritične prilike izgovorila optužena (da ne bi pogriješio), ali da može reći da je rekla "da će ga završi i da je gotov".

Ni ovi žalbeni prigovori branitelja optužene nisu osnovani.

Naime, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude (na stranici 10.), dao jasne razloge zbog čega nalazi da vjerodostojnost iskaza oštećenog nije dovedena u pitanje zbog toga što je tokom ispitivanja na glavnom pretresu izjavio da mu je kritične prilike optužena uputila riječi: "gotov si, završiću te", dok je u iskazu koji je dao u istrazi naveo da mu je optužena rekla "ti si mrtav čovjek". S tim u vezi, oštećeni je pojasnio na glavnom pretresu, da mu je optužena tada upućivala mnoge riječi koje većinom nije razumio, ali da ih je shvatio kao riječi prijetnje. Iz navedenog, prvostepeni sud nalazi da je oštećeni u tom pravcu, dao razumna i jasna pojašnjenja odnosno, da u njegovim navodima nema odstupanja koja bi dovela u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenog. Stoga, kako se žalbom branitelja ne dovode u pitanje ovako dati razlozi prvostepenog suda, to ovaj sud nije mogao ni prihvatiti kao osnovane žalbene prigovore branitelja optužene.

Žalbom tužitelja se osporava odluka o kazni, navodima da je sud na strani optuženog N.K., precijenjenio okolnosti da je oštećeni kritične prilike zadobio samo lake tjelesne povrede, dok s druge strane nije cijenio da je oštećeni zadobio povrede u vidu rane ubodine desnog bočnog predjela vrata (u predjelu desnog pregibača vrata), i da su povrede oštećenom nanesene nožem dužine oštrice 9 cm, koji je mogao izazvati težu do znatno težu biomehaničku posljedicu sa neposrednom opasnošću po život. Dalje smatra da je prvostepeni sud trebao cijeniti da optuženi zloupotrebljava psihoaktivne supstance te da vještaci (psihijatar i psiholog), nisu sigurni da isti neće ponoviti djelo. Također, u odnosu na optuženu A.A., tužitelj smatra da sud nije cijenio da je optužena kritične prilike oštećenom zadala više udaraca u predjelu glave, kao i da je metalnom šipkom nanijela povrede oštećenom u predjelu desne strane grudnog koša i predjelu lijeve podlaktice. Žalbom tužitelja se dalje navodi, da prvostepeni sud na strani optuženih nije cijenio da je između optuženih i oštećenog, postojao verbalni sukob i nesporazum od ranije, da su optuženi prethodno tog dana izvjesno vrijeme skupa pratili oštećenog po gradu, kao i da se sve to desilo u centru grada u vrijeme kada je tu bilo prisutno više građana i to sa djecom. Pomenute okolnosti po stavu tužitelja, ukazuju na izuzetnu bezobzirnost i bezosjećajnost optuženih pri vršenju predmetnog krivičnog djela.

Branitelj optužene A.A., žalbom pobija odluku o krivičnopravnoj sankciji, navodeći da su se na strani optužene stekle naročito olakšavajuće okolnosti, te da je prvostepeni sud imao

osnova da optuženoj za učinjeno krivično djelo ublaži kaznu ispod zakonom propisanog minimuma ili da joj izrekne uvjetnu osudu kojom će joj utvrditi kaznu zatvora u kraćem vremenskom trajanju uz vrijeme provjeravanja, imajući u vidu ličnost optužene, njen raniji život, njeno ponašanje nakon učinjenja krivičnog djela, činjenicu da poslije učinjenja ovog djela nije imala sukoba sa zakonom, stepen krivice, a naročito činjenicu da se radi o izuzetno mladoj osobi koja do sada nije kažnjavana.

Prednje istaknuti žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Ispitujući pravilnost izrečene kazne optuženom u vezi sa žalbenim navodima kantonalnog tužitelja i branitelja optužene, ovaj sud je pošao od okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud i naveo u pobijanoj presudi. Tako iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud na strani optuženog N.K., kao otežavajuće okolnosti cijenio okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno tj. da je krivično djelo učinjeno u užem dijelu grada na način da je optuženi sa leđa prišao oštećenom, a kao olakšavajuće okolnosti da je oštećeni zadobio laku tjelesnu povredu, da optuženi ranije nije osuđivan, da je mlađe punoljetno lice, kao i njegovo ponašanje nakon izvršenog krivičnog djela koje se ogleda u tome da je optuženi od samog početka istrage sarađivao sa organima krivičnog gonjenja i policijskim službenicima pokazao gdje je odbacio nož kao sredstvo izvršenja, te da je djelo ostalo u pokušaju. Navedene okolnosti je prvostepeni sud cijenio u svojoj ukupnosti, kao osobito olakšavajuće okolnosti, te optuženom N.K. u ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma, te ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Dalje proizilazi da je na strani optužene A.A., prvostepeni sud kao otežavajuće okolnosti cijenio okolnosti pod kojima je krivično djelo izvršeno, tj. da je krivično djelo učinjeno u užem dijelu grada i nakon što je oštećeni prethodno već bio napadnut od strane optuženog N.K. te da mu je prije pokušaja zadavanja udarca metalnom šipkom u predjelu glave već zadala jedan udarac u predjelu grudnog koša i pokušavala da mu zada još drugih udaraca upućujući mu prijetnje, dok je kao olakšavajuće okolnosti cijenio da je optužena do sada neosuđivana, kao i da je mlađe punoljetno lice, te da je krivično djelo ostalo u pokušaju. Stoga je prvostepeni sud optuženoj A.A. ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma, te je osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca.

Najprije, kada su u pitanju žalbeni navodi tužitelja da je prvostepeni sud kao otežavajuće okolnosti na strani optuženih trebao cijeniti okolnosti da su krivična djela, za koja su pobijanoj presudom oglašeni krivim, učinjena u užem dijelu grada, zatim na strani optužene A.A. da je krivično pravne radnje prema oštećenom poduzela nakon što je oštećeni prethodno već bio napadnut od strane optuženog N.K., kao i da je oštećenom prije pokušaja zadavanja udarca metalnom šipkom u predjelu glave, već zadala jedan udarac u predjelu grudnog koša i pokušavala da mu zada još drugih udaraca upućujući mu prijetnje, bitno je ukazati da iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud te okolnosti uzeo u obzir prilikom odlučivanja o krivično pravnoj sankciji i iste je cijenio kao otežavajuće okolnosti na strani optuženih, pa su suprotni žalbeni prigovori tužitelja neosnovani.

S druge strane, okolnost na koju tužitelj u žalbi ukazuje, da je optužena zadala više udaraca oštećenom u predjelu glave, prvostepeni sud nije mogao ni cijeniti, budući da u toku postupka nije utvrđeno da je oštećeni zadobio povrede u predjelu glave, u konkretnom krivičnompravnom događaju.

Nadalje, okolnosti koje se odnose na način učinjenja predmetnih krivičnih djela, na koje tužitelj u žalbi ukazuje tj. u odnosu na optuženog N.K. upotreba noža kojim je zadao ubodnu

ranu oštećenom u vitalni dio tijela (u predjelu vrata, gdje su prisutne magistralne krvne žile i dišne cijevi), a u odnosu na optuženu A.A., da je krivično djelo učinila upotrebom metalne šipke, nisu okolnosti koje su izvan bića krivičnog djela za koje su optuženi pobijanom presudom oglašeni krivim, odnosno iste je prvostepeni sud cijenio u okviru utvrđenja postojanja krivičnih djela, za koje su optuženi oglašeni krivim, pa te okolnosti nisu mogle biti vrednovane dva puta i posebno se cijeliti prilikom odmjeravanje kazne optuženima.

Dalje, neosnovan je i žalbeni navod tužitelja da je prvostepeni sud kod odmjeravanja kazne trebao cijeliti da je povreda koja je nanesena oštećenom od strane optuženog, mogla izazvati težu do znatno težu biomehaničku posljedicu sa neposrednom opasnošću po život, jer je kod odmjeravanja kazne moguće cijeliti samo one posljedice koje su u konkretnom slučaju zaista i nastupile, a ne one koje su moguće i pretpostavljene.

Žalbeni prigovor tužitelja, da “optuženi zloupotrebavlja psihoaktivne supstance i da vještaci nisu sigurni da isti neće ponoviti djelo, te posebno ličnost optuženog što sve treba cijeliti kroz nalaz vještaka psihijatra i psihologa”, ovaj sud nije mogao ni ispitati. Ovo iz razloga jer iz predmetnog spisa proizilazi, da je tokom ovog krivičnog postupka provedeno vještačenje tjelesnih povreda kod oštećenog, a ne vještačenje optuženih od strane vještaka psihijatra i psihologa, odnosno takav dokaz nije ni izveden na glavnom pretresu, pa da bi time mogao biti cijeljen od strane prvostepenog suda.

Naposljetku, ostale okolnosti koje tužitelj u žalbi navodi (da je između optuženih i oštećenog, postojao verbalni sukob i nesporazum od ranije kao i da su optuženi prethodno tog dana izvjesno vrijeme skupa pratili oštećenog po gradu, da je u tom dijelu grada u kritičnom momentu bilo prisutno više građana i to sa djecom), nisu takvog značaja da utiču na visinu izrečene kazne, a imajući u vidu sve utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, koje je prvostepeni sud u svojoj ukupnosti cijenio kao osobito olakšavajuće okolnosti, koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. Stoga se ovim žalbenim prigovorima tužitelja, ne dovodi u pitanje pravilnost odluke o vrsti i visini izrečene kazne optuženima, pa su isti ocijenjeni neosnovanim.

Nadalje, kada su u pitanju žalbeni navodi branitelja optužene A.A. kojima ukazuje na neophodnost ublažavanja kazne optuženoj ispod zakonom propisanog minimuma, valja istaći da je optuženoj upravo i izrečena ublažena kazna u trajanju od 4 (četiri) mjeseca, a ispod zakonom propisanog minimuma za krivično djelo Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH (za koje krivično djelo je propisana kazna zatvora u trajanju od šest mjeseci do pet godina). S tim u vezi, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude naveo koje okolnosti je pri tome cijenio (da je optužena neosuđivana, mlađe punoljetno lice, da je krivično djelo ostalo u pokušaju), nalazeći da one opravdavaju blaže kažnjavanje optužene, shodno članu 50. tačka a) i člana 51. stav 1. tačka e) KZ FBiH. Stoga je bespredmetan žalbeni prigovor branitelja kojim ukazuje na neophodnost ublažavanja kazne ispod zakonom propisanog minimuma. Kako žalbom branitelja nisu navedene druge olakšavajuće okolnosti osim onih koje je prvostepeni sud cijenio prilikom donošenja odluke u pogledu vrste i visine krivičnopravne sankcije koju je izrekao optuženoj A.A., to je onda bez osnova žalbeni navod branitelja da bi se i uvjetnom osudom u konkretnom slučaju postigla svrha kažnjavanja, budući da je i prema mišljenju ovog suda, prvostepeni sud svim okolnostima koje su od utjecaja na izbor vrste i visine krivičnopravne sankcije, dao odgovarajući značaj i optuženoj za krivično djelo za koje je oglasio krivim, pravilno odmjerio kaznu zatvora u trajanju navedenom u izreci pobijane presude.

Kada je u pitanju odluka o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na optuženog N.K., obzirom da se žalbenim navodima branitelja optuženog ne osporava kazna zatvora za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, ovaj sud je u smislu člana 323. ZKP FBiH, ispitao odluku o kazni u odnosu na ovog optuženog. Tako je ovaj sud utvrdio da iz obrazloženja pobijane presude proizilazi, da je prvostepeni sud prilikom odmjeravanja kazne optuženom, pravilno cijenio sve olakšavajuće okolnosti koje su od značaja za odmjeravanje kazne (da je oštećeni zadobio laku tjelesnu povredu, da je optuženi neosuđivan, da je mlađe punoljetno lice, kao i njegovo ponašanje nakon izvršenog krivičnog djela, jer je od samog početka istrage sarađivao sa organima krivičnog gonjenja i policijskim službenicima te im pokazao gdje je odbacio nož kao sredstvo izvršenja). Također je navedene olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, prvostepeni sud u njihovoj sveukupnosti pravilno cijenio i kao osobito olakšavajuće, zbog čega je, uz primjenu odredbi o ublažavanju kazne optuženom, optuženom ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma te mu izrekao kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, koja je i po ocjeni ovog suda, primjerna težini krivičnog djela, okolnostima pod kojima je isto počinjeno kao i stepenu krivnje optuženog, te će se istom ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 49. KZ FBiH.

Slijedom svega navedenog, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe tužitelja i branitelja optuženih odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Roić Živana, s.r.

Predsjednica vijeća
Dugonjić mr Božidarka, s.r.